

הכונס מעות מעט מעט, ובשעה שהתחיל לכנוס אמר, הרי אלו לחטאתי, וכשבא למנותם לבסוף, מצא יותר ממה שהיה צריך כדי לקנות בהמה לחטאתו.

לדברי הכל, כל הנותר יהיה לנדבה, כלומר להקריב ממנו עולות נדבה של ציבור, [הקריבים כשהמזבח בטל].

ולדברי רבי יוסי, ביאר רבי שמעון את החילוק בין שקלים לחטאת, [לדעת בית הלל], שהשקלים יש להם קצבה, שאין אדם יכול להביא יותר מהשיעור, ולכן מה שנתן יותר מהשיעור, הקדש טעות הוא, ואינו קדוש. אבל חטאת, אין לה קצבה, שהרי יכול לקנות בהמה גדולה יותר לחטאתו, ואם כן, אין לומר במעות היתירות שקדשו בטעות, אלא כדין קדשו, ומכל מקום, מאחר שלבסוף לא נצרך להם, יביא בהם נדבה.

הנוטל מעות ואומר הרי אלו

א. למחצית השקל.

הנוטל מעות הרבה בידו, ואומר, הרי אלו למחצית השקל, נחלקו אמוראים בדין המעות היתרים.

לדברי רבי יוסי בשם רבי אלעזר – באופן הזה, מאחר שידוע שיש בידו יותר ממחצית השקל, ואף על פי כן אומר על כל המעות שיהיו למחצית השקל, אין זה הקדש טעות, אלא מדעת הקדיש את כל המעות, ולכן לדברי הכל, [בין לבית שמאי ובין לבית הלל], כל המעות קדושים לקרבנות ציבור, השיעור הראוי למחצית השקל יהא למחצית השקל, והשאר יהיה לנדבה.

ולדברי רבי חייה ורבי ביבא בשם רבי אלעזר – באופן הזה, מאחר שידוע שיש בידו יותר ממחצית השקל, אין לומר שהקדיש בטעות יותר ממחצית השקל, שהרי לא היתה לו סיבה לטעות, כי יודע שיש כאן יותר ממחצית השקל, ואי אפשר להקדיש יותר ממחצית השקל, ולפיכך, לדברי הכל [בין לבית שמאי ובין לבית הלל], לא קדשו המעות אלא בשיעור מחצית השקל, וכל השאר חולין.

ב. לחטאתו.

הנוטל מעות הרבה בידו, ואומר, הרי אלו לקנות בהן חטאתי, ולא היה צריך את כולן. לדברי הכל, כל הנותר יהיה לנדבה, כלומר להקריב ממנו עולות נדבה של ציבור.

ולדברי רבי חייה ורבי ביבא, ביאר רבי שמעון את החילוק בין שקלים לחטאת, [לדברי הכל], שהשקלים יש להם קצבה, שאין אדם יכול להביא יותר מהשיעור, ולכן מה שנתן יותר מהשיעור, לא נתכוון להקדישו כלל, והרי הוא חולין. אבל חטאת, אין לה